

zapisi

(iz nepostojećeg rukopisa)

svetlana gajinov nogo

kao deca, pleli smo venčiće. One s proleća, kada izraste prvo cveće: maslačak, zvončići, rodin kljun. Zatim smo počeli odlaziti i vraćati se i ponovo odlaziti. Kada bi došlo veće, palili smo svoje svetiljke, zaključavali vrata. Zbog žutog abažura svetlost bi kradom zasula sobu. Tako bi se ponovo uspostavljao mir.

Mislim na putovanja često. Kako sedim ispod fontane na jednom zabačenom trgu u Firenci. Na klupi nedaleko od mene, neka žena s lubenicom. Odmara se pri povratku s tržnice. Ne marim neka ova slika potraje.

bojažljivo koračam pločnicima, oprezno dodirujući zidove. Odjednom, osećam sopstvenu nebitnost. Skoro nestvarna sam, pretočena sva u jednu bezimenu senku ispod slavoluka Palaca Vekia. Posmatram Firentince kako ležerno klize između bogatih reljefa, polusrušenih kipova, palata obraslih bršljenom. Zavidim im na toj svakidašnjici koju više i ne opažaju.

Otac, sa ocem već odavno nisam razgovarala. Ne sanjam ga više. Mislim da prebiva u nekom stablu. Kad god zaželim ja se sklonim u njegov hlad i zatim odem

katkad bi da se povučem u senku Ahilovog štita. Da je imao uza se uvek senku ništa mu se ne bi desilo. Trčeći jednom senka je ostala da visi na grani jedne masline. Zato je postao ranjiv, a maslina večita.

Zaustavim se ponekad uveče na mostu. Mogu tad na čas gospodariti maticom. Osećam njeno slobodno strujanje u sebi. Hladan vazduh sobom donosi ponešto sa rečnog dna: mutne vireve, tajne obale, ponekad utopljenika.

Budim se u mlazu, poput rasutih narandži na crnom plišu. Osluškujem kako traje ćutanje. Vrt, u obilju reda, bedema, podneva. Pejzaž s kakvog Lorkinog prozora. Mislim ovde sam već bila, pod prstima meka mahovina. Osećam njen truo miris, balkon je već otvoren

treba sve napustiti. Dok hodam ivicom šume privlači me njena senovitost. Tišina kao somot širi miris nekog starog sna. Rasute pečurke oko prastarog panja punog idirota, vlage, humusa: sve to al neprekidno traje. Kao da, su se deca igrala, razbacani gdegdje kamenčići

ili razgažena zemlja oko kakve sveže humke. Zatrpane vencima, cvećem. Vrpce lepršaju u svom taštom pozdravu. A čiji je bol ovde zakopan i napušten, tri puta oko kojeg se obilazi u ime Oca i Sina i Svetog duha. Moglo je to mesto biti bilo čije

već sama škripa kapije nagoveštava jedan napušten svet. Tu je nekad bila kruška, do nje jabuka, gore u uglu jorgovan. Zapuštene aleje zumbula rastu još između razvaljenih cigala. Roza zumbul odviše slatkastog mirisa. Sve je nekako divlje. Dve klimave stolice i dudov sto izguljenih ivica.

Jedino fina prašina u letnja podneva, tako prži tabane. Koračam bosa prema reci, odakle se vide crveni krovovi. Kako je to utešno ispod krovova uvek neko počiva u letnjem snu.

Volim onaj trenutak kad leti iznenada naide kiša. Popadaju latice jasmína od teških kapi, a prodoran miris se širi. Tada svo to bilje liči na neku teskobu koja je uvek prisutna na kraju dana

onda poželim da odem sa zelene klupe ispred kuće. Jer spušta se noć i na svoje okno. Širom ga otvaram, ne bi li što od zvezda nastanilo se i u meni.

nacrtała sam svoj san. Sad čekam da dođu boje. Ima već godinu dana kako čekam

ponekad imam čudan osećaj. Dodirnem staklenu kuglu i već vidim kako je duva neki staklar; trebnik, kako ga hladnim prstima dohvata neki monah osećajući pod prstima njegove hrapave korice; papir, kako rastu šume noću pod mesečinom.

bulka bulka je bulka. Papaveraceae. Počela sam da živim svojom bolešću. Staviše, sladostrasno je iščekujem. Vidim u njoj pobunu svog duha. Srce pomahnitalo lupa, u nepravilnim razmacima istiskuje krv koja nadire u slepoočnice. Često mi komadići tela lebde razbacani u prostoru.

Obukla sam džemper pokojnog oca. Zatim sam neko vreme besciljno šetala po kući. Iz sobe u sobu, jeđuci pokatkat maline. Na prstima mi ostajahu crvene mrlje koje sam povremeno otirala o džemper. Zatim sam sela za radni sto, napokon, ne misleći ni našta. Jedna malina je imala otužno plesniv ukus. To me je načas uznemirilo.

Sve više ličim na neko već bilo biće koje sve više živi, neki već bio život. Zato, prvo što sam učinila kad sam se vratila sa te školske proslave, bilo je, da sam uzela makaze i sa svećane zajedničke fotografije, isekla svoju glavu

moji anđeli više po zidovima. I ovaj dan je bio užasno isprazan. Zamoran, već kako to ume da bude petnaesti jun.

Prostorom se razlaže zvono. Pitam, dal'je ko umro. Onda odlazim u baštu, zapravo nemam kud. Prstima kopam zemlju, trpam je u usta. To je sve što mogu učiniti za ovo proleće

sela bih da se odmorim. Ali nema reči koja bi me označila. Nema ni stolice, nemam ni stolicu. Stojim a ljudi dišu, i cveće i trava. Mučno je, kako osmisliti prostor

sve me vuče k njoj. Ne smrti, nego prestanku, ne sebe, nego životu. Isto nebo, zemlja, samo voda ne. Sve osećam, kazaću iznenada, kazaću neočekivano, čak možda zapevati
— gde je onaj cvetak žuti —

pesma

u silni ponor nagnuti se, joj tuge li! za nas koji ostajemo, u kamenu po mahovini u ptici 'to joj trbuh uobičajava kosmos. Tuga je, u kom splavari i peva voda, romori mutno dno a nema od čega strah da naiđe. Na samoj ivici i na kolenima, ko smrt da svetlo utuli, mišljah kako da osvane ispod prozora još jedno jutro

ili kao priča

Smrt tog mladića je postala toliko nestvarna da više niko nije ni pomišljao na nju, plašeći se da je zbilja ne izazove. On je i dalje živio u tudem bolu koji nekako (zbog svoje nestvarnosti) to nije ni bio. Neki su ga videli razapetog, poput nevine žrtve, gotovo kao spasioca, neki opet kako hoda po vodi, neki u snu kao potpunog živog. Krstača na njegovom grobu je potpuno nestala u podivljalom korovu jer više niko nije verovao da tamo leže njegovi ostaci. Tek jednog jutra, našli su ga u podrumu njegove kuće mrtvog, s prostreljenom desnom slepoočnicom.

Magazin HEY JOE!

Magazin HEY JOE!

Najneobičnija pojava u našem književnom svetu!

Novi književni tokovi ogromnog literarnog kontinenta!
Prevodi slavni autora beat generacije i undergrounda!
Poslednje informacije iz književnog života Sjedinjenih Američkih Država! Adrese kreativnih kurseva pisanja u SAD! Poezija u originalu! Pesnici-komunisti! Ulična poezija Zapadne obale, zatvorska poezija, dekonstrukcionizam, klasici i autsajderi! Razgovori sa piscima! Panorame, pregledi i komentari! Mini leksikom američkog slenga! Embrouz Birs!

Za pisce, prevodioce i ljubitelje Novog Sveta!

Sve ovo, uz mnoštvo žanrovskih i podžanrovskih atrakcija, iz pera znalaca severnoameričke literature i najboljih prevodilačkih radionica, u prvom broju specijalizovanog magazina za književnost Sjedinjenih Američkih Država — HEY JOE!

Izlazi četiri puta godišnje, u formatu A4, na 32 stranice!
Prvi broj magazina HEY JOE! izlazi krajem septembra 1990. godine.
Pojedinačni primerak košta 40 dinara a pretplata za godinu dana (četiri broja) iznosi, sa popustom, svega 120 dinara!

Pretplatite se na HEY JOE, PRVI MAGAZIN ZA KNJIŽEVNOST SJEDINJENIH AMERIČKIH DRŽAVA! Pretplata i narudžbine na HEY JOE, 21000 NOVI SAD, Trg neznanog junaka 1, tel. 021/56-244 (non-stop).

Prvi broj (40 dinara) šalje se pouzećem nakon narudžbine a nakon narudžbine za pretplatu (120 dinara) šalje lje mo uplatnicu. Pretplata se može uplatiti i bez narudžbine:

Vojislav Despotov
65700-620-42-1821113-169/69
PRIVREDNA BANKA NOVI SAD
sa naznakom: pretplata na HEY JOE